

Naujoji Tvarka

#193

4 / 2023 (134)

Interviu su Isabel Medina Peralta

Įvadas

Šiame interviu formate "Front Line Reports" numeryje kalbamės su nacionalistine aktyviste Isabel Medina Peralta iš Ispanijos, kuri dirba naujame Vokietijos internetiniame NSDAP/AO politinės teorijos žurnale "Der Angriff (DA)/The Attack". Interviu davė jų vyriausiasis redaktorius "Wehrwolf".

www.nsdapao.info

Interviu

DA: Prašome prisistatyti.

Isabel Medina Peralta:

Visų pirma esu nacionalsocialistas. Esu politinis kareivis, atliekantis savo pareigą. Suprantu, kad žmogų (mano atveju - moterį) apibrėžia jo veiksmai, ypatingas pasaulio supratimo ir savęs pateikimo jame būdas. Mano pasirinktas kelias yra veiksmo kelias. "Tikiu, kovoju" - toks yra kategorinis mano egzistencijos imperatyvas.

DA: Kada pradėjote dirbti politinį darbą ir kas jus paskatino tai daryti?

Isabel Medina Peralta:

Politikoje pradėjau aktyviai dalyvauti būdamas trylikos metų. Būtent tada pradėjau vertinti žmogaus išsilavinimą ir kultūrinius gebėjimus, todėl ėmiausi skaityti viską, kas man atrodė naudinga. Nors pirmieji mano skaitiniai versdavo apie filosofiją, visi keliai veda į Romą, o šiuo atveju vedė į pagrįstą ir praktišką politinę ideologiją. Mano veiksmai, mano elgesio būdas, mano skonis ir vertinimai yra ir, kiek save atsimenu, buvo fašistiniai.

Būdamas keturiolikos metų pradėjau dalyvauti konferencijose ir demonstracijose, netrukus po to įkūriau politinės informacijos ir informavimo žurnalą ir pradėjau pastebėti, kaip keičiasi mano gyvenimo pasirinkimas. Tačiau visos problemos, kurias man kėlė mano politinė priklausomybė, atrodė kvailos, priešas nežinojo, kad kovoju už didybę ir nemirtingumą! Noras išsklaidyti chaosą, sutvarkyti išprotėjusį pasaulį ir veikti kaip tvarkos sergėtojas aukščiausia platoniskąja prasme - tokią neatidėliotiną užduotį sau iškėlė nacionalsocializmas; tokią užduotį sau iškėliau ir aš. Mano motyvacija - veikti grožio ir harmonijos išsaugojimo labui, veikti dorybingai ir meną pastatyti į gyvybiškai svarbią visatos centro maksimumą.

DA: Ar bendradarbiaavote (ar bendradarbiaujate) su politinėmis partijomis ir (arba) organizacijomis Ispanijoje ir (arba) tarptautiniu mastu?

Isabel Medina Peralta:

Taip. Kaip jau minėjau anksčiau, savo politinę karjerą pradėjau įkūręs savaitraštį "Jonsista", t. y. priklausantį nacionalsocialistinei Ispanijos fašizmo linijai. Jo pavadinimas buvo "La Conquista del Estado" pagal savaitraštį, kuris 1931 m. pradėjo fašistinę politinę kovą Ispani-

joje Ramiro Ledesma Ramoso plunksna. Išleidęs savo numerius, pradėjau susitikinėti su bendražygiais, kai kuriais skaitytojais ir kitais, kurie prisijungė prie projekto. Kai susipažinau su tuo, kuris dabar yra mano ištikimiausias bendražygis ir geriausias draugas, kartu su juo pradėjau kovinės veiklos Falangoje laikotarpį, tačiau praėjus daugeliui metų po to, kai atsidaviau partijai, galėjau įsitikinti, kad dabartinės socialinės aplinkybės tempia partijos esmę, kol padaro ją neatpažįstamą nė vienam iš jos įkūrėjų. Taigi pradėjau kovą "Bastion Frontal" - priešlaikinėje jaunimo grupėje, kurios pagrindinis tikslas buvo ne kas kita, o viralinėmis akcijomis žiniasklaidoje paremtas visuomenės sąmonės drebinimas. Po jos išformavimo atsidūriau skaitydamas ir ruošdamas naujus žingsnius ant tvirtos ir nepajudinamos struktūros ateičiai. Nepaisant to, kartu su Ispanijos bendražygiais dalyvauju ir kovoju kultūrinėje asociacijoje ir tarptautiniu mastu - tiek savo partijoje "Der Dritte Weg" Vokietijoje, tiek britų žurnale "Heritage and Destiny", kuriame nuolat bendradarbiauju straipsniais. Taip pat palaikau ryšius ir bendradarbiauju su tam tikromis partijomis Brazilijoje, Prancūzijoje ir Italijoje.

DA: Ar vis dar esate susijęs su "Bastion Frontal"? Jei taip, papasakokite mūsų skaitytojams apie minėtos organizacijos istoriją ir jos tikslus.

Isabel Medina Peralta:

"Bastión Frontal" buvo jaunimo kovotojų organizacija, paremta politinės kovos ir veiksmų gatvėje idėja. Ji atsirado Madride nuo pandemijos politinių prieštaravimų, socialinio neteisingumo ir ekonominės krizės sąlygomis, kurios, žinoma, buvo palankios ankstyvam grupės augimui. Tačiau jai trūko tvirtos vadovybės, konkretaus ideologinio apsisprendimo ir ateities perspektyvų. Kai nusprendžiau įstoti į partiją, aiškiai mačiau, kad ji neturėjo jokio ilgalaikio pritaikymo Ispanijos socialinėje scenoje ir kad pati turėjo tarnauti tik kaip sąžinę žadinanti iniciatyvinė grupė, ryžtingais veiksmais pasiekusi atgarsių žiniasklaidoje. Šia prasme savo tikslus pasiekėme, nes grupė buvo paminėta net nacionaliniame parlamente. Vėliau kai kurių žmonių elgesio problemos, daugelio kovotojų nedisciplinotumas ir nenuoseklumas, prisidėję prie teisinių problemų, kurias sukėlė mūsų vieši pasirodymai, sukėlė nusivylimą, kuris užgniaužė mūsų karių kovinę dvasią. Likus mėnesiui iki partijos išformavimo dėl nesutarimų su vienu iš vadovų iš jos pasitraukiau, nes dėl pavojingų aplinkybių buvau Vokietijoje ir neturėjau galimybės priimti sprendimų iš savo šalies. Savo sprendimą priėmiau remdamasis tuo, kad grupės ir jos vadovų ateitis buvo toli nuo mano ideologinio mąstymo ir kovinės etikos.

DA: 2021 m. vasario 13 d. Madride pirmą kartą kreipėtės į visuomenę sakydamas kalbą apie Antrojo pasaulinio karo Ispanijos falangistų savanorių diviziją "Azul" ("Ispanijos savanorių divizija"), vilkėdamas mėlynus falangistų marškinėlius. Ši kalba sukėlė daug diskusijų, net tarptautiniu mastu. - Paašškinkite mūsų skaitytojams savo motyvus, paskatinusius jus sakyti šią kalbą, ir savo sprendimą pasirodyti joje vilkint falangistų uniformą.

Isabel Medina Peralta:

Tikrai negaliu paaiškinti, kodėl aš, vos aštuoniolikmetis, atsidūriau didvyriams pašvęstame panteone ir prieš 300 žmonių su mikrofonu. Ispanijoje buvau daugiau ar mažiau žinoma, nes dėl savo elgesio ir paniekos pasekmėms mergina tapo politine kareive, lygiaverte vyrams. Pavyzdžiui, kai man buvo penkiolika metų, į Madridą atvyko daug chuliganų iš britų antifašistų komandos. Kol mano draugai galvojo ir sprendė strategijas, aš nusprendžiau stoti prieš juos ir įgyvendinti vieną iš savo sumanymų, kuris buvo sėkmingas, turint omenyje, kad tuos antifašistus pažemino viena maža mergaitė. Be to, atsižvelgiant į mano asmenybę ir fizinę išvaizdą, verčia manyti, kad tam tikros organizacijos nusprendė suteikti man balsą demonstracijose, kad pritrauktų naują auditoriją ir suteiktų naują, ne tokią agresyvų žiniasklaidos įvaizdį. Tačiau tą dieną "propagandinis sprendimas" šiek tiek išslydo iš rankų. Savo kalba norėjau pažadinti visuose tuose vyruose karingą ir etišką divizijos karių charakterį, norėjau išaukštinti ispanų kario virtuoziškumą ir jo istoriją, o svarbiausia - norėjau, kad mano žodžių aidas dundėtų vėjyje, drebindamas kapinių kiparus. Pasakoti neginčijamą tiesą, nekintantį istorijos balsą, kuris mūsų dienomis miršta, ir tik nedaugelis drįsta pirštu parodyti į priešą. Tikiu, kad pusinės priemonės, kad ideologinis nusižengimas vardan geresnės nuomonės apie korumpuotą visuomenę įgijimo niekada ir niekur nenuves, niekada. Manau, kad kažkas turi paaukoti savo privilegijas dėl bendruomenės, ir, tiesą sakant, aš neprieštarauju tai daryti, nes garbingam žmogui svarbiausia atlikti savo pareigą. Visų pirma stengiausi, kad kovotojai suprastų, jog gyvenimas yra bevertis, jei nesugebi jo paaukoti didžiuliam idealui.

Kalbą pradėjau perfrazuodamas Adolfo Hitlerio žodžius apie šlovingą Ispanijos divizijos žygdarbį, o paskui paraginau mūsų šimtmečio bendražygius nepaisyti pasekmių, nes bauda, nedidelė laisvės atėmimo bausmė ar tai, kad tave palieka mergina, nes esi "nacis" - nė viena iš šių mažų aplinkybių neprilygsta tiems, kurie paaukojo savo gyvybes už mūsų reikalą. Kaip jau sakiau:

"Tie, kurie išgyveno Rusijos stepių šaltį ir Krasnyj Bor gaisrą, kartu su Karolio Didžiojo daliniu, kartu su SS grįžo į Berlyną mesti iššūkį apvaizdai, kad apgintų tai, kas bus tūkstantį metų trukusi didybė ir šlovė."

Mirtis jiems nebuvo pabaiga, tai buvo eros, hitlerizmo eros, pradžia, ir šiandien mes privalome kovoti taip, kaip kovojo jie, "kiekviename savo veiksmuose privalome paversti revoliuciją buvimu, net jei mus ištiktų mirtis, nes tokiu atveju mes mirsime po saule ar po žvaigždėmis, bet mūsų kraujas taps derlingas kaip atjaunėjęs šaltinis".

Galiausiai pabrėžiau, kad būtina kovoti su korupcijos tėvu, pasaulio valdovu, imigracijos, moralinio išsigimimo, finansų krizės iniciatoriumi, nes: "Mūsų didžiausia pareiga kovoti už Europą ir Ispaniją, dabar silpną ir likviduojamą prieš, prieš, kuris visada bus tas pats, nors ir su skirtingomis kaukėmis, - žydo. Nes nėra nieko tikresnio už šį teiginį - žydas yra kaltas".

Dėvėjau falangistų marškinėlius dėl vienodumo principo. Net jei iš visų dalyvių pakėliau balsą ar paėmiau mikrofoną tik aš, manęs niekas neišskiria iš mano bendražygių. Mėlyni marškinėliai primena, kad mes visi kovojame už bendrą idėją ir kad visi esame nereikšmingi, palyginti su ta idėja. Be to, taip kovojo ispanų kariai - mėlyni marškiniai šalia svastikos,

atgimstančios gyvybės simbolio.

DA: Deja, Franco oficialiai neprisijungė prie Ašies. Kaip manote, kokių ketinimų jie siekė dėl šio sprendimo ir kaip manote, ar aljansas galėjo turėti reikšmingos įtakos Ašies karo veiksmams?

Isabel Peralta:

Ketvirtojo dešimtmečio pradžioje pradėjo formuotis nauja dvasia, tapati dvasiai, kuri jau buvo apėmusi jaunų žmonių sielas visoje Europoje. Šį judėjimą įkūrė Ramiro Ledesma Ramosas, "La conquista del Estado" redaktorius ir generalinis sekretorius.

Vėliau jis prisijungė prie Chosé Antonijaus Falangos, ne tokios kovingos, nuosaikesnės, labiau katalikiškos nei vokiškos. Natūralu, kad netrukus įvyko skilimas. Tačiau tiek Ledesma, tiek José Antonio pasiekė Ispanijos fašizmo lyderių sluoksnį. Prasidėjus pilietiniam karui, visi Falanžo ir JONS vadovai ir pareigūnai buvo įkalinti ir sušaudyti. José Antonio atveju stulbina galimybė, kad Franco turėjo jį išgelbėti, ir jis atsisakė pasiūlymo paleisti.

Franco, strategas, išauklėtas aukščiausio karinio griežtumo, visiškai nesidomėjo šių lyderių gyvenimais, nes žinojo, kad su jais jo figūra yra užtemdyta ir bevertė. Laimėjęs karą, jis pasisavino Falangą, jos simbolius, doktriną (bent jau teoriškai) ir himną. Jis sujungė partiją, sukurdamas ideologinį kokteilį tarp karlistų, fašistų, konservatorių, liberalų ir katalikų, ir nors buvo manoma, kad Hitleris laimės karą, propaguodamas savo pirmąsias pozicijas, jis buvo fiurerio šalininkas. Jie atvyko susitikti į Hendėjų, ir Hitleris pareiškė, kad "prieš dar kartą susitikdamas su Franku jis mieliau rinktųsi dantų traukimą vieną po kito".

Paskui atėjo dievų saulėlydis, ir po Berlyno griuvėsiais žlugo visa, kas gražu, harmoninga, teisinga ir tikra. Ispanijoje fašistinis salutas buvo panaikintas kaip oficialus, Falangos "camisas viejas" buvo užpulti ir sunaikinti, pakeičiant juos technokratais, ir galiausiai jie susitarė su sionizmu, įrengdami Ispanijoje karines bazines mainais už pinigus, gryniausiu žemos prostitucijos stiliumi, Jei vertintume ideologiniu požiūriu...

DA: Savo kalboje apie "Mėlynąją diviziją" taip pat paminėjote tarptautinę žydų įtaką. Turiu pasakyti, kad man tai padarė didelį įspūdį, nes nėra įprasta tokia jauname amžiuje taip aiškiai matyti šią konkrečią temą, be to, ir tai nėra amžiaus dalykas, šiais laikais sunku viešai kalbėti apie žydų įtaką, ypač ES. Apibūdinkite mūsų skaitytojams, kaip sužinojote apie žydų problemą.

Isabel Medina Peralta:

Žinau, kad tai sunku, bet iš esmės būtina. Žmogus turi žinoti, kokia yra problema, jis turi suteikti jai formą, veidą, pavadinimą. Problemos pavadinimas yra judaizmas, tarptautinė žy-

dija ir jos visiška panieka kitoms tautoms bei harmoningam daiktų sutvarkymui. Jie spekuliuoja žmonių vargais, jie kaip parazitai į nacionalinį organizmą įterpia kenksmingas idėjas: vakar - komunizmą, šiandien - antirasizmą, feminizmą ar LGTBI. Jie yra parazitai, o parazitus pirmiausia reikia identifikuoti kaip tokius, kad būtų galima ieškoti vaistų. Kartais sunkiausia yra būti sąžiningiems sau patiems, mes tai žinome, žinome, kokia pavojinga yra žydų problema. Tačiau mieliau žiūrime į kitą pusę ir blaškom kitų dėmesį meilikuojančiais eufemizmais, tokiais kaip "elitas", "išrinktoji tauta"... Ne! Man nerūpi pasekmės, aš gyvenu dėl garbės, o ne dėl duonos ir niekada nesigailėčiau paskelbęs tiesą, kad ir kokios sunkios po to pasidarytų mano aplinkybės, pakartočiau tai dar tūkstantį kartų. Žydų klausimą pradėjau studijuoti nuo tada, kai pradėjau studijuoti pasaulį. Visur, kur tik akys pasiekdavo, rasdavai žydą: spaudoje, bankuose, energetikos įmonėse, naftos... Studijuodamas visuotinę istoriją pastebi atsitiktinę detalę, kad nuo Egipto iki Romos pretorių, pereidamas per cezarius, Rusijos carus, rumunus, anglų, ispanų ar prancūzų užkariautojus, rasdavai žydo išvaymo epizodą. Analizuokite faktus be ideologinių prietarų, nusiimkite raištį nuo akių ir atrasite tik vieną vardą - "žydas".

DA: Kaip iš viso apibūdintumėte savo politines pažiūras? Ar esate falangistinių pažiūrų, ar labiau orientuojatės į Francisco Franco poziciją?

Isabel Medina Peralta:

Esu nacionalsocialistas. Pirmiausia savo politinę karjerą pradėjau Falange dėl atsidavimo Ramiro Ledesma Ramosui ir iš dėkingumo už José Antonio ir mūsų žuvusiųjų auką. Naujojoje Falange turėjau daug ideologinių skirtumų, nes, pasak partijos bendražygių, buvau "mėlynasis dirvonas" (rudų marškinių metafora). Mėlyni marškiniai buvo partijos marškiniai ir simbolizavo rimtą ir proletarišką darbininkų klasės dvasią, o aš nusprendžiau juos dėvėti kalboje pirmiausia dėl pagrįsto vienodumo principo, nes atriume ar paskutinėje eilėje esu dar vienas kareivis ir nenusipelniau jokių išskirtinimų. Antra, todėl, kad po vermachto karių falangistų uniforma žvilgėjo ta mėlyna spalva, kuri primena mūsų tautą ir jos šlovingą istoriją, kaip sakoma jų himne, "šlovė tėvynei, kuri mokėjo eiti saulės keliu per jūros mėlynę", užkariavusiai visą pasaulį.

Nepaisant to, mano doktrina yra grynai nacionalsocialistinė ir aš paklūstu tik dievų arba Hitlerio įsakymams, todėl bet kokia nauja partija, norinti išskleisti ar "atskiesti" jos esmę, tarsi būtų bloga, bet kokia "ketvirtoji politinė teorija" man pateikiama kaip ideologinis nusižengimas ir labai rimta kaltė dėl negarbės dievams.

DA: Man asmeniškai atrodo, kad 1936-1939 m. Ispanijos pilietinis karas yra geras pavyzdys situacijos, kurioje šiandien yra visos Vakarų pasaulio šalys, ir vien dėl šios priežasties man taip pat atrodo gaila, kad Ispanijos pilietinio karo istorija daugeliui žmonių už Ispanijos ribų vis dar yra reta. - Kokia jūsų nuomonė šia tema? Ar manote, kad didžiulės politinės įtampos tarp kairiųjų ir dešiniųjų, vėliau išprovokavusios Ispanijos pilietinį karą, aplinkybės (kaip nors) panašios į dabartinę situaciją Vakarų pasaulyje?

Isabel Medina Peralta:

Atsakymą į šį klausimą jau davė Jose Antonio Primo de Rivera ankstyvą egzekucijos rytą: "Tikiuosi, kad ispanų tauta, tokia turtinga gerų ir malonių savybių, ras taiką ir duonos bei teisingumo tėvynę". Tačiau, vertinant situaciją praktiniu požiūriu, ispanų tauta retai kada sutardavo tarpusavyje. Savo imperiją praradome iš dalies dėl žydų finansavimo, kuri gaudavo anglų laivai, iš dalies dėl vidinės nesantaikos. Mūsų Saulės imperijos žlugimo priežastis yra ne kas kita, o vidinė dezorganizacija ir darnos stoka. Šiandien galime įžvelgti panašumų. Antrosios Respublikos paskelbimas buvo ne kas kita, kaip liberalizmo ir individualizmo triumfas prieš mūsų tautą. Kartais į kairę, kartais į dešinę. Šiandien matome, kaip šios atgyvenusios ir neskanios idėjos materializuojasi "Liaudies partijoje" ir PSOE (partijoje, kuri jau buvo tų 30-ųjų metų politiniame peizaže).

Už šių dviejų sluoksnių, kasdien vis labiau vienodėjančių tarpusavyje, ribų turime suvienyti likusias idėjas ir praktiką. Taip atsiranda "Vox" ir "Podemos". Partijos, panašios į Mateo Salvini "Lygą" ar AFD Vokietijoje ir iš to išplaukiančius jos oponentus. O kaip su ta tikrai radikalia kairiāja? O tas fanatiškas nacionalizmas, kurio būta Falange? Šiandienos demokratijoje šioms partijoms ar idėjoms nėra vietos. Mūsų epochai būdingas lengvabūdiškas universalizmas, visiškas vertybių ir idėjų trūkumas ir kolektyvinės moralės nuosmukis. Turime nutraukti šią padėtį ir perkeisti šias dekadentiškas vertybes, tam nieko labiau nereikia nei fanatizmo, o fanatizmo šiandien nėra.

DA: Kokios pagrindinės problemos jūsų šalyje?

Isabel Medina Peralta:

Ispanija nebėra suvereni valstybė, dabar ji yra maža konglomerato, kuris sudaro Europos Sąjungą, o dar labiau - globalizuotą pasaulį, dalis. Todėl Ispanijos problema slypi ne mūsų pačių teritorijoje, o jos pajungime užsienio galybėms.

Pirmiausia ir svarbiausia šios rimtos problemos pasekmė yra rasinis išstūmimas, kuris, nors ir nėra toks ryškus kaip Londone ar Paryžiuje, yra apčiuopiama problema, progresuojanti destruktiviu tempu, kelianti grėsmę natūraliai tvarkai, pasaulio daugiaspalviškumui ir visam grožiui, kuri Ispanija, kaip tauta, bendruomenė ir žmonės, galėtų suteikti pasauliui. Nacionalinio statistikos instituto atlikti tyrimai rodo, kad tik Almerijoje galima užregistruoti 58 000 nelegalių imigrantų, atvykusių mažomis valtimis. Barselonoje jau yra getų, priemiesčių, kurie atrodo palikti likimo valiai ir kurie panašūs į kelionę šimtus kilometrų į bjaurų Afrikos kampelį. Dėl to gali padidėti smurto, nusikaltimų ar vandalizmo lygis, tačiau tai nėra pagrindinė problema. Laukinį elgesį gali ištaisyti ir deportacija. Negalime sutelkti savo diskurso į tokį elgesį, priešingai, turime atverti akis ir suvokti, kad net patys sąžiningiausi marokiečiai čia turės savo penkis ar šešis vaikus, kad jie gims nacionalinėje teritorijoje ir turės tiek ispaniškus dokumentus, tiek vaikus, kurie galės balsuoti ir spręsti, ir jie įgyvendins savo kultūrą, kuri nėra nei ispaniška, nei europietiška, jau okupuotoje teritorijoje, kuri liks tik kaip prisiminimas istorijos vadovėlyje, kaip ta tauta, kuri užkariavo Ameriką ar parašė "Don

Kichotą". Būtent tai vyksta šiandien, beatodairiškai, veržliai progresuojant ir traiskant viską, kas gražu, paliekant baltosios, civilizuojančios ir kūrybingos rasės likučius pūti saulėje kaip lavonus. Imigracijos problemą lydi mažas gimstamumas mano šalyje, esančioje Europos Sąjungoje kaip viena iš mažiausių gimstamumą turinčių tautų. Ispanai pasiduoda hedonizmui, absurdiškiausiam individualizmui ar tokioms srovėms kaip feministės ar homoseksualų mados, todėl natūralus rasės audinio atsinaujinimas tampa beveik neįmanomas.

Kita vertus, ekonominis nesaugumas, infrastruktūros trūkumas, karinė painiava ir užsienio valstybių, turinčių karines bazines mūsų teritorijoje, kontrolė, energingos kariuomenės trūkumas, o ne NATO tarnaujančių sepijų sąrašas. Visos šios problemos koegzistuoja šešėlyje to, kas kadaise vadinosi Ispanija. Tačiau turime pereiti prie esmės. Žydas yra tas, kuris destabilizuoja neišsivysčiusias šalis ir nukreipia imigracijos bangas į Europą; jis yra tas, kuris savo humaniškomis ir tolerantiškomis kalbomis ruošia civilizuotas tautas invazijai, kuris apgaudinėja moteris, kad atimtų iš jų didžiausią dorybę, kuris blaško žmogaus dėmesį ir daro jį silpną, kuris destabilizuoja ekonomiką ir kuria sudėtingas ir nenatūralias interesų grupes. Štai kur problema, pašalinus tarptautinės žydijos kontrolę, kurią ji vykdo Ispanijoje, dusindama mūsų žmones iki mirties, civilizacija vėl būtų sutvarkyta. Dėl to kaltas žydas.

DA: Kokia jūsų pozicija dėl (tariamų) Europos Sąjungos (ES)?

Isabel Medina Peralta:

Ričardas Kalergis (Richard Kallergi) XX a. trečiojo dešimtmečio pradžioje parengė planą. Šis planas vadinosi "Pan-Europa", o tarp jo maksimumų pažodžiui reikia išskirti tokį priesaką: "Europos baltosios rasės turi būti sunaikintos ir pakeistos nauja negroidų veisle - klusniais ir lengvai valdomais eurazijiečiais". Judaizmo gyvybiškai svarbi maksima - užvaldyti ir pajungti pasaulio tautas, kad būtų įgyvendintas jų Dievo žodis - "kilniosios rasės" pasaulio kontrolė. Ši "kilni" rasė nėra panaši į Afrikos ar mongoloidų rases, pasyvas, nekenksmingas ir naudingas rases prigimtinio įstatymo polichromijoje, priešingai, žydų rasė yra destruktivi, parazitinė, žalinga. Norint visiškai kontroliuoti daugiau ar mažiau didelę teritoriją, reikia sukurti bendrą įstatymų rinkinį, tam tikrus visuotinius ideologinius priesakus, identišką pinigų sistemą. Romoje jie tai jau padarė ir bandė taip elgtis, kol vienas austrų dailininkas tai sustabdė. Po to, kai Gotterdammerung'o metu, Europa liko be žiburių, be vadovo, atėjo laikas įgyvendinti Kalergio jau sukurtą planą. Jis sukūrė vėliavą (dvylika žvaigždžių simbolizuoja dvylika Izraelio giminių), o jo maksimos buvo universalizmas, vartotojiškumas ir individualizmas. Didžioji dauguma šalių, kurios kažkuo prisidėjo prie pasaulio kūrimo, yra dominuojančios; civilizuojančios tautos, kūrybingoji rasė, po tuo pačiu simboliu ir valiuta pajungta dolerio sandoriui ir federalinei rezervų sistemai.

Tiesa, kad kiekviena šalis gali turėti savo įstatymus, tačiau pagal jos konstituciją jie negali prieštarauti Europos Sąjungos principams. Ispanijos atveju, atsižvelgiant į mūsų ankstesnę konstituciją, ją teko keisti. Mūsų teisinė sistema taip pat turi prisitaikyti prie iš Briuselio vykdomų teisės aktų. Pavyzdžiui, rugsėjo mėn. pagal IHRA buvo taikomas naujas judaizmo apsaugos įstatymas. Kitaip tariant, Europos Sąjunga yra Europai, jos ypatingam genijui ir etinei sistemai svetima institucija. Ji yra ligos dalis.

DA: 2022 m. kovo mėn. Ispanijos policija kreipėsi į Vokietijos Federacinės Respublikos (VFR) policiją dėl jūsų kelionės į Vokietiją. Tuomet Frankfurto prie Maino oro uoste jį apieškojo, o po to iškėlė bylą dėl tariamo "NS propagandos skatinimo". Šis incidentas tomis dienomis pateko į Vokietijos ir Ispanijos laikraščių antraštes. Kaip galiausiai baigėsi ta teisinė byla?

Isabel Medina Peralta:

Buvau išteisintas, o mano daiktai buvo grąžinti rugsėjo mėn. Dabar mano advokatas kovoja dėl kompensacijos. Po šio incidento grįžau atgal, nors ir autobusu, ir kelis mėnesius gyvenau pasivadindami "Francesca Rienzi", italų meno studente Florencijos universitete. Tačiau situacija tapo daug sudėtingesnė po kelionės į Angliją, kur buvau sulaikyta Mančesterio oro uoste pagal anti-terroristinį įstatymą. Po šešių dienų, praleistų Didžiojoje Britanijoje be mobiliojo telefono ir kompiuterio, mane paliko ramybėje. Tuo metu keliavau į Belgiją, iš kur turėjau nuspręsti savo likimą. Buvo išduotas Interpolo įsakymas dėl mano paieškos ir sekimo. Žinojau, kad turiu grįžti į savo šalį ir laukti, kol situacija sušvelnės. Tačiau nusiipareigojęs savo partijai Vokietijoje ir bendražygiams, todėl turėjau laikytis to, ką skelbiu. Sėdau į autobusą ir po daugelio valandų kelionės atvykau į Vokietiją. Nuvykau į demonstraciją ir atlikau savo pareigą. Po kelių savaičių, kai kavinėje priešais gražią gotikinę katedrą mėgavausi skaitiniais, sulaukiau skambučio iš darbo ir dar vieno iš kaimynų: manęs ieško policija. Bandžiau iš ten išvykti, bet per trumpą laiką policija mane pasivijo, nes turėjo mano telefono geolokacinę informaciją, ir atkirto įvažiavimus ir išvažiavimus iš miestelio, kuriame buvau.

Man buvo pritaikytas 1947 m. įstatymas ir pirmą kartą šiuolaikinėje Vokietijos Federacinės Respublikos istorijoje Europos Sąjungos pilietis buvo visam laikui išsiųstas iš šalies, nesant prielaidų, kad anksčiau buvo padaręs nusikaltimą ar net nebuvo teistas. Federacinės respublikos nuomone, tai buvo laikoma realia grėsme šalies demokratinei santvarkai. Dvidešimtmetė mergina laikoma didžiausiu pavojumi vienai stipriausių Europos valstybių? Taip, nes jie bijo, jie įpratę drausti ir to minėto draudimo paisoma iš baimės, bet, kaip pasirašiau ir prisiekiau savo policijos pareiškimė, "*Mano garbė yra ištikimybė*". Aš kovosiu už Vokietiją, už Europą ir už Adolfo Hitlerio atminimą, kaip tai darė pirmieji krikščionys, su fanatizmu, kuris verčia priimti mirtį su šypsena veide. Šiandien federacinė respublika dirba su ištekliais ir kreipiasi į Europos Teisingumo Teismą, kad uždraustų man laisvai judėti per Šengeno teritoriją (teisė, įtraukta į Europos Sąjungos ir žmogaus teisių sutarčių 1 ir 2 antraštinės dalis). Linkiu jiems sėkmės.

DA: Kokia jūsų nuomonė apie politinę padėtį Vokietijoje (atskirose jos dalyse: Vokietijos Federacinė Respublika, Austrijos Federacinė Respublika ir Liuksemburgas)?

Isabel Medina Peralta:

Tai okupacinis režimas kariniu, ekonominiu ir teisiniu požiūriu. Konglomeratas dokumentų, sudarančių konstituciją, daugiausia dėmesio skiria, jų nuomone, pagrindinei šalies problemai

- nacionalsocializmo įsigalėjimui. Jie siekia uždrausti viską, simbolius, istoriją... bet visų pirma siekia kovoti su tiesa. Jie nori sumažinti ir pajungti vieną iš pajėgiausių rasių žmonijos istorijoje. Jie nori priversti juos pamiršti, ką reiškia būti vokiečiu, nesukurti kultūrinės, mokslinės, teorinės produkcijos. Jie nori atimti iš jų ypatingą charakterį ir paversti juos silpna ir ligota tauta be asmenybės ir tapatybės. Vokietija nėra suvereni ir pati savęs nevaldo; Vokietija yra vergų šalis, ir tam, kad tai nuverstų, jai reikia liaudies revoliucijos, įsiliejančios į tarptautinio bendradarbiavimo rėmus. Viso pasaulio nacionalsocialistai už tai skolingi Adolfui Hitleriui.

DA: Ispanija, kaip viena iš Europos sienų šioje konkrečioje srityje, buvo viena iš pagrindinių masinės imigracijos ir "pabėgėlių" krizės 2014-2015 m. aukų. Ar vis dar jaučiami šios istorinės krizės padariniai? O kaip dėl padėties Ispanijos teritorijoje Šiaurės Afrikoje?

Isabel Medina Peralta

Natūralu, kad daugeliui iš jų pavyko įsikurti. Problema yra ne tiek ekonominės išlaidos, nors jos labai didelės ir didžiadvasiškai pranoksta valstybės pinigus, kurie skiriami motinystei, menai ar moksliniams tyrimams ir plėtrai, bet rasinės, nes biologiškai skirtingų elementų sugyvenimas neįmanomas. Jų papročiai, etika ar gebėjimai iš esmės skiriasi nuo mūsų, ir jie visada bus kenksmingi elementai už savo natūralių teritorijų ribų, nes tai destabilizuoja ir trukdo mūsų visuomenei. Jei jau kalbame apie mišrią giminystę, rasių išstūmimą, tai turėsime nuspręsti, kad tai problema, kurią reikia kuo greičiau išnaikinti, nes sunaikintą kaimynystę galima pataisyti, bet mišriam kraujui vėl harmonizuoti reikia kartų ir šimtmečių, ir net tokiu būdu jis niekada nebegrįš į pirmąjį elementą.

DA: Ką pasakytumėte apie naująją masinės imigracijos ir "pabėgėlių" krizę? Ar Ispaniją tai palietė kaip ir kitas šalis? Jei taip, tai kokių būdu?

Isabel Medina Peralta:

Tai kažkas pražūtingo, todėl turime atlikti meditacijos pratimą. Turime suprasti, kad šie vyrai yra žmonių gyvybės ir kad jie čia atvyksta savo pačių rizika, bėgdami nuo konflikto arba nuo aplinkybių, kurios visai nėra palankios gyvenimui. Jie nėra kaltininkai, nors ir atvyksta į Europą, ir daugelis jų daro nusikaltimus ir kelia siaubą. Turime suprasti, kad šie žmonės nepajėgūs suprasti pasaulio, kaip mes jį suprantame, iš jų negalima reikalauti mūsų kultūros ir civilizacijos elgesio. Negalime iš jų reikalauti, kad užuot kovoję ir kūrę gaujas, jie paimitų į rankas pianiną ir atliktų serenadą. Negalime ir neturime to daryti, nes jie - ne mes; ką turime daryti, tai išsaugoti pasaulio grožį, Surmos genčių šokius, masajų apeigas ir Botičelio skulptūras ar Vagnerio operas, nes visa tai sudaro pasaulio polichromiją, turtingą įvairovės lobį. Dabar, kad tai egzistuotų, kiekvienas turi būti savo vietoje, darnoje su savo aplinka ir bendruomene, nes jei jie bus pristatyti Europai, jie niekada nebus europiečiai, o chaosas bus apčiuopiamas. Todėl norėdami išnaikinti imigracijos krizės problemą, turime eiti prie jos esmės, nurodyti tai, kas kelia karus tose šalyse, kas ant Europos durų užrašo "Pabėgėliai laukiami" ir didžiuojasi

natūraliu konfliktu, kurį sukelia ši veislių kolekcija. Jie yra žmonės, ir arijų gerumas turėtų padėti jiems, jų šalyse kovojant su problemos priežastimi.

DA: Ar masinė imigracija kelia grėsmę ispanams? Jei taip, tai kokiū būdu?

Isabel Medina Peralta:

Jie kelia grėsmę dėl destabilizacijos. Pavyzdžiui, ekonominiu lygmeniu jie gauna valstybės pagalbą, kuri eina iš mokesčių mokėtojų kišenės ir nėra skirta, pavyzdžiui, gražiai mūsų miestų architektūrai remontuoti. Jie kelia grėsmę, nes sutinka dirbti darbą, už kurį mokami neadekvatūs atlyginimai, iš kurių pagalbos negaunantis ispanas, gyvenantis legaliai, mokantis mokesčius ir mokantis būstą, negalėtų išgyventi, todėl darbdavys nuvertina atlyginimą ir ispanas neturi kito pasirinkimo, kaip tik sutikti su tuo neadekvačiu atlyginimu dėl pasiūlos ir paklausos dėsnio. Tačiau pagrindinė problema slypi mūsų etnokultūrinės tapatybės, mūsų natūralios aplinkos ir vienalytės bendruomenės, kurioje tavo problemos yra tavo kaimyno problemos, principo praradime.

DA: Koks yra Ispanijos ir visos Europos sprendimas, kaip įveikti šią masinės imigracijos ir "pabėgėlių" krizę?

Isabel Medina Peralta:

Turime kovoti prieš aukštus finansus, prieš tarptautinį žydų valdymą ir jo sukurtą sistemą; įtikinti vietinius gyventojus, kad ne mums tenka atsakomybė ir kad užuojauta - tai ne savo gyvybės atsisakymas. Priverskite savo brolius suprasti, kad jie nėra tokie kaip mes, kad žmonės, kaip ir bet kuri kita rūšis, pasižymi ryškiais ir nesutaikomais skirtumais ir kad mylėti rases nereikia jas maišyti ir naikinti, o veikiau būti rasistais ir kovoti už jų grynumą bei išsaugojimą. Rasizmas turi būti suvokiamas kaip natūrali ir teigiama etika, ir dėl to rasistai turi būti pavyzdingi, o ne leistis užvaldomi absurdiško elgesio - gatvėje juodaodį pavadinti "beždžione", nes jis nėra beždžionė. Visada turime elgtis pavyzdingai ir teisingai, būdami aukštesniosios rasės gynėjai, atstovai ir saugotojai. Arijai turi būti likusio pasaulio šviesa.

DA: Ar dabartinė pabėgėlių krizė skatina nacionalistinių organizacijų narių pritraukimą ir (arba) jų įtaką ir (arba) politinę jėgą Ispanijoje?

Isabel Medina Peralta:

Prieš kelis mėnesius Seutoje ir Melilijoje įvyko smurto protrūkis: 9 000 imigrantų smurtu kirta sieną, sumušė policininkus, užėmė namus ir prievartavo moteris. Tuo metu atrodė, kad nacionalistų yra daugiau nei SS, tačiau po poros tviterio žinučių šie žmonės išsiskirstė ir negali-

ma tikėtis, kad jie suorganizuos grupę, kuri eitų į krizės židinių kovoti su ja. Viskas, ko reikia, kad šie žmonės "suveiktų", yra smurtinis veiksmas, sukeliantis neapykantą ir pasibjaurėjimą, o tai neveiksminga, nes neapykanta neveda prie ryžtingų veiksmų. Būtina aiškiai ir teisingai suprasti, kad kova su jais turi būti ne neapykantos, bet meilės savo žmonėms ir šeimai bei pasaulio padėčiai skatinamas veiksmas. Tik tai suprantantys vyrai bus pasirengę atiduoti savo gyvybę.

DA: Kiek stiprus priešas jūsų šalyje?

Isabel Medina Peralta:

Akivaizdu, kad ši problema nėra tokia didelė kaip kitose Europos šalyse. 1492 m. žydai buvo išvaryti iš mūsų karalystės, ir mums pavyko tapti didžiausia imperija šiuolaikinėje istorijoje. Tačiau nors ir neturime tokios problemos, kokią turi Ukraina, Vokietija, Rumunija ar Lenkija, vis dėlto turime ir turėjome rimtą problemą. Žydai yra visada, neužtenka juos išvaryti tik iš mūsų šalies ar priversti atsiversti (kaip buvo daroma inkvizicijos laikais), nes "jie yra melo meistrai" ir jie vėl įsikuria, pasislėpę, bet strateginėse pozicijose. Ispanijos istorijoje labiausiai paplitęs žydų tipas buvo ne aškenaziai, kaip buvo gėda mūsų broliams europiečiams, o sefardai: ne toks triukšmingas žydų tipas, ne toks susidomėjęs politika ir kruvinomis revoliucijomis. Jis buvo kultūringas žydas, kuris jau rengė tą "juodąją legendą", taip plačiai paplitusią apie mūsų tautą. Tai įtakingas žydas, kuris įsitvirtina valdžios ir biurokratinėse įstaigose, tampa karaliaus ar respublikos prezidento patarėju. Franco labai padėjo tarptautinei žydijai įsitvirtinti ir Ispanijoje, priimdamas jos paskolas ir dalydamas lengvatas.

Dabar Ispanijoje žydų įtaka tokia pati kaip ir visoje Europoje, nes nėra nacionalinių bendrovių. Jos valiuta taip pat yra euras, ji pajungta palūkanoms ir žydų skoloms; energetikos sistemos nepriklauso pagrindiniams tiekėjams, bet jų pavardėse įrašytas Jahvės ženklas. Vartojamas kinas ar spauda taip pat yra žydiški. Esame pasaulio dalis, o pasaulis šiandien turi savininką.

DA: Jūsų politinė veikla jau sukėlė daug diskusijų, ypač dėl stipraus tarptautinio sionizmo spaudimo. Ar dėl to patyrėte kokių nors pasekmių kasdieniame gyvenime? Jei taip, paaiškinkite. Taip pat paaiškinkite mūsų jaunesniems skaitytojams, kaip elgtis su represijomis.

Isabel Medina Peralta:

Taip, jei tai neigčiau, būčiau apgaudinėjęs save. Politikos kario kelias nėra rožėmis klotas, jis nėra linksmas ar malonus, tai nuolatinis pasiaukojimas. Prieš man tampant gerai žinomu kovos veikėju, tėvas mane išvarė iš namų dėl mano kovinio angažavimosi. Praradau draugų ir giminaičių, ir, žinoma, mano aplinkybėmis labai sunku palaikyti romantiškus santykius. Buvau atleistas iš darbo ir atsakyta sudaryti sutartis vien dėl ideologinių priežasčių. Dažnai esu sulaikomas be jokios priežasties, negaliu keliauti (o jei keliauju į šalis, į kurias man leidžiama įvažiuoti, tenka kelias dienas praleisti muitinėje), man iškeltos bylos, o vienoje iš jų

prašoma skirti trejus metus kalėjimo už demonstraciją, surengtą dėl Maroko migracijos krizės. 2021 m. vasarį keliose Europos šalyse tapau laikomas teroristu... Bet, tiesą sakant, nors tai, savaime suprantama, man rūpi ir mane veikia, šias pasekmes priimu su džiaugsmu, nes žinau, kad kovoju už reikalą, kuris yra svarbesnis už mano paties gyvenimą.

Mano asmeninis patarimas - jauniems kovotojams, kurie dar tik eina į laiką, stengtis neprarasti šeimos ir vaikystės draugų paramos, nes mes neturime atsisakyti šios savo gyvenimo dalies, nes kovojame būtent tam, kad ją išsaugotume ir sustiprintume. Jei tai neįmanoma, tuomet pirmyn, turime būti stoiški ir atlikti savo pareigą. Turime save pozicionuoti kaip nereikšmingus individus, niekinti savo malonumus ir prabangą, bet kartu vertinti save kaip nemirtingos idėjos spyruokles ir atramas: mūsų dėka nacionalsocializmo liepsna išlieka gyva.

Turite būti fanatikas, fanatizmas verčia kalnus, o mūsų valia turi būti nepalaužiama: Jūs turite išmokti aukotis.

DA: Kaip su tuo susidorojate?

Isabel Medina Peralta:

Tai yra natūrali pasekmė, kurią prisiimu kaip dalį kelio, kuriuo nusprendžiau eiti.

DA: Ar turite projektų ir planų ateičiai?

Isabel Medina Peralta:

Toliau mokykitės, studijuokite, skaitykite, tyrinėkite, prisidėkite prie kultūros raštams ir darbais... ir t. t. Šiuo metu rengiu knygą, kurią tikiuosi netrukus išleisti. Mano ateities planai yra tik tęsti kovą už savo idėjas be poilsio. Žmogaus kovingume yra du poliai, kurių neturėtume ignoruoti - Zygfridas ir Godmundas: erelis ir gyvatė, kontempliacija ir veiksmas. Be doktrininio pagrindo negalima imtis ryžtingų veiksmų, o be veiksmo idėjos yra vertos tik dulkių rinkimo lentynoje. Kalbant konkrečiau, ruošiuosi tam, kad galėčiau įvykdyti tai, ką Vokietijos Respublika, regis, intuityviai nujautė savo išsiuntimo dekretu: Nacionalsocializmas kaip didžiulis milžinas, organizuotas visoje Europoje ir broliškose šalyse. Pasiūliau kovoti už tai, kad nacionalsocializmas vėl būtų įteisintas ir kad į jį būtų pažvelgta kaip į tai, kas jis yra - doktrina, kuri turi perkeisti mūsų epochos ateitį.

DA: Ar norite rekomenduoti kokią nors literatūrą? Jei taip: kokias knygas?

Isabel Medina Peralta:

Labai rekomenduoju anglakalbiams nacionalsocialistams pasistengti išversti ispaniškus kūrinius, nes jie yra nepaprastai turtingi. Rekomenduoju išversti ir savo šalyje išleisti Ramiro Ledesma Ramoso knygas "La Conquista del Estado" ir "Fašizmas Ispanijoje?". Taip pat rekomenduoju perskaityti Ramono Bau "Nuestras Ideas" - idealų tekstą naujiems bendražygiams supažindinti su mūsų pasaulėžiūra. Kita vertus, manau, kad norėdamas būti nacionalsocialistu ir iš tiesų suprasti, ką tai reiškia, jaunas kovotojas pirmiausia turi išmanyti tokius kūrinius kaip "Iliada", kurią laikau "arijų Biblija", taip pat riteriškus romanus, "Faustą", pagrindinius Vagnerio siužetus... ir kt. Pirmiausia reikia žinoti, ką reiškia būti europiečiu (Europoje ar Amerikoje), kad galėtum kovoti už savo rasę. Pagaliau svarbiausia, tai, ko nesugadino ir neperžengė mūsų epochos vėjai. Mūsų idėjų kertinis akmuo - MEIN KAMPF ir fiurerio kalbos, taip pat esminės partijos bibliotekos knygos, pavyzdžiui, Federio "Manifestas prieš lupikavimą ir palūkanų vergiją".

DA: Dėkojame už interviu. Tęskite gerą darbą. Pergalė yra mūsų! Nedvejodami pridėkite keletą baigiamųjų žodžių skaitytojams.

Isabel Medina Peralta:

Noriu padėkoti jums už pagirtiną darbą, kurį atliekate savo žurnale, taip pat už tai, kad domitės mano tautos istorija ir suteikiate man erdvę atskleisti problemas, kurios slegia mano šalį ir žemyną.

Pergalė bus mūsų, o tūkstančio metų imperija triumfuos.

Heil Hitler!

NS KAMPFRUF
KAMPFSCHRIFT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN DEUTSCHEN ARBEITERPARTEI AUSLANDS- UND AUFRÜHRUNGSABTEILUNG

Der Kampf geht weiter !

Seit dem Jahre nach der Kapitulation der Wehrmacht am 8. Mai 1945 ist die nationalsozialistische Bewegung wieder ein Thema in der Nachkriegszeit. Und zwar nicht nur in Deutschland, sondern auf globaler Ebene!

Mehrere von Massenmord, Verfolgung, Vertreibung und Verdrängung haben nicht aufgehört, den Kern der gesamten Welt umgeben hat gefühnen Führer Adolf Hitler zu entdecken.

Alle Nationalsozialisten sind unsterbliche Völker und Kampfgemeinschaften nach Schicksal an Schicksal im Kampf um die Erlösung unserer weißen Völker.

Die Bewegung ist zwar wieder geworden, aber die Größe des biologischen Volkstum ist heute auch viel größer als in der Vergangenheit.

Ein unvermeidliches Ereignis ist also dabei, das Volkstum – gegen alle weißen Völker () – zu belegen. Seine Mittel sind Erziehung, Überführung und Kampfgemeinschaften.

Ob "legal" oder "illegal", ob in "Wahlkampf" oder in "Brennweite", ob mit Propaganda oder mit anderen Mitteln, aber auf einem Schicksal und einer Art. Jeder Nationalsozialist hat seine Pflicht!

Hail Hitler!
Gerhard Lenz

NS naujienų biuletėnis
www.nsdapao.org

#1005 19.06.2022 (133)

NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

Priekinė ataskaita
Interviu su Molly

Trečioji dalis

NSK: Dabartiniai jūsų projektai aktyviausiai susiję su filosofija ir menu.

Aptardinkite savo požiūrį į tokių temų govėkj politikas.

Molly: Daugiasia demesio skiria Adolfui Hitleriui ir "Zemogius armija" (www.mourningtheancient.com/truth.htm). Dabar jau turia 21 puslapį, o dar tiek daug turia padaryti. Antrojo pasaulinio karo studijos yra absoliutus informacijos laukas. Ieškai informacijos apie vieny, dabys, o rami dar die dabys, kurioje reikia ištirti. Jautiesi tarsi archeologas, atkasinėjantis palaidotą praeiti. Present, kurios Jie nemorety tikėti j dienos šviesa. U2 informacijos ir nuostakų antpildy vel galime patekti internetui. Metams begant it įvairy Jemes kampolny j paviršy tiklotin rety daiky. Dažnai atrodo, kad tai

the **NEW ORDER**

Number 179 (197) Printed 1973 April 26, 2017 (12)

The Fight Goes On !

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.

Decades of mass murder, expulsion, persecution, and defamation have not sufficed to destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.

All National Socialists and other racially-aware contemporary and racial kinmen fight side by side for the preservation of our White folk.

The movement has indeed become stronger, but the danger biological folk death is also much greater today than in the past.

The desperate enemy is in the process of committing genocide against all White folk. His means are now White immigration, culture dilution, and race-mixing.

Whether "legal" or "illegal", whether in election halls or street battle, whether armed with propaganda material or on a battlefield of a different kind, every National Socialist must do his duty!

Hail Hitler!
Gerhard Lenz

**NSDAP/AO yra didžiausias pasaulyje
Nacionalsocialistinės propagandos tiekėjas!**

Spausdinti ir internetiniai periodiniai leidiniai daugeliu kalbų

Šimtai knygų daugeliu kalbų

Šimtai svetainių daugeliu kalbų

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!

www.third-reich-books.com

NSDAP/AO nsdapao.info